

Gör något stort: *En insats värd minnet av alla offer*

Idag när så många människor drabbats av den stora katastrofen i Indiska oceanen är det dags för oss att göra något större än vanligt.

Trots alla hjälpinsatser, bössinsamlingar och all välvilja går biståndsflödena i dag i diametralt motsatt riktning mot vad de flesta tror. Indonesien har 135 miljarder dollar i utlandsskuld, Indien 93, Thailand 53, Malaysia 48, Sri Lanka 10, Myanmar 6 och Somalia 2,6 miljarder dollar. Indonesien skall bara nästa månad betala 250 miljoner dollar på sin skuld.

Det är hyggligt att regeringen inte längre kräver återbetalning av lån till svenskar som behövde hjälp med hemresan från katastrofregionen, liksom att postgirot strukit avgiften på 40 kr på inbetalningar till 90-konton.

Det vore än viktigare, om regeringen stödde förslaget om skuldmoratorium för Indonesien och Somalia som förts fram av den tyske förbundskanslern Gerhard Schröder. Dessa länder skulle då tillfälligtvis slippa räntebetalningar på sina utlandsskulder. Ännu bättre vore det om regeringen stödde EAP:s och många andras krav på fullständig skuldavskrivning för u-länderna.

I katastrofländernas statsbudgetar finns nu många miljarder kr avsatta för räntebetalningar på utlandsskuldena. Eftersom u-länderna redan har betalt räntor som vida överstiger de ursprungliga skulderna, har u-ländernas skuldbetalningar länge fungerat som ett rent bistånd till i-länderna. En skuldavskrivning, eller åtminstone ett skuldmoratorium, skulle omedelbart frigöra miljarder kr i katastrofländernas statsbudgetar för hjälp åt de nödlidande liksom till långsiktig återuppbyggnad. Sanningens minut kommer den 12 januari på ett möte för de statliga långgivarna, den s.k. Parisklubben, då den svenska regeringen skall tillkännage ifall den, liksom Frankrike, Italien, Kanada m.fl. länder, stöder Schröders förslag.

IMF-villkoren

Regeringen kunde dessutom hjälpa till att rucka på Internationella valutafondens (IMF) drakoniska villkor på katastrofländerna.

Katastrofländerna riskerar att också få sina valutor försvagade, beroende på den ekonomiska kris som katastrofen innebär. För att kompensera valutaförsämringen tvingas de då arbeta mer, för att få ihop den hårdvaluta de behöver för att

klara både skuldbetalningar och återuppbyggnad av sina raserade länder. Det är inte rättvist att dessa länder både skall drabbas av katastrofen, och dessutom tvingas arbeta ännu billigare åt oss, genom sämre handelsvillkor, när de behöver som mest hjälp. Det är inte rättvist att spekulanter skall tjäna extra på valutasvängningar p.g.a. katastrofen.

Katastrofländerna måste få rätt att ransonera sin valuta, genom regleringar av krediter och kapitalutförsel, så att valutavärdet kan upprätthållas och helst stärkas. Detta är förbudet enligt IMF-villkoren för utlandslånen.

IMF förbjuder också länderna att använda många miljarders värde av egna resurser till återuppbyggnaden. Ett IMF-villkor är nämligen att statsbudgeten skall vara i balans, d.v.s. att staten inte får låna till investeringar, inte ens till återuppbyggnad efter katastrofer. Denna spärr gör dem helt beroende av att antingen skära ned på redan slaktade budgetar eller förlita sig på bistånd och hjälpsändningar så länge de varar. IMF:s inställning, som den svenska regeringen stöder, kommer därför att förvärra katastrofen.

Om nya lån skulle tillåtas, finns dessutom regeln att länderna måste låna på den privata marknaden eller från utlandet. Den inhemska privata marknaden är inte stor, och den har mer än tillräckligt att göra med att låna till alla privata företag och människor som behöver komma i gång efter katastrofen. Utlandslån innebär bara att länderna går ner sig djupare i skuldtrasket.

Den stora befrielsen, för att släppa loss landets alla sysslolösa resurser i återuppbyggnaden, vore att länderna tilläts låna från sina egna riksbankar. Det kostar ingen ränta alls och så länge som pengarna går till investeringar i återuppbyggnaden skapar det ingen inflation. Men detta är helt förbudet enligt IMF, trots att det var så som USA finansierade sin industrialisering och att det är precis så som Kina nu finansierar många av sina stora infrastrukturprojekt. Även Sverige har tidigare finansierat investeringar med riksbankslån.

Besegra cynismen!

Den viktigaste gåva som Sveriges regering kan sända till katastrofländerna vore ett beslut att bidra till att införa en ny, rättvis ekonomisk världsordning. Det första Sverige borde kräva är att IMF:s olika förlamande villkor mot dessa länders räddningsinsatser och återuppbyggnad rivs upp. Det skulle

befria dem från att arbeta nästan gratis åt oss och befria dem från ockerräntor på skulderna.

Sverige skulle alltså modigt kunna ställa upp till katastrofländernas försvar mot det nu rådande finanssystemet, som styr summan av allt bistånd tillbaka till de rika länderna. Det innebär att Sverige skulle trotsa den amerikanska Bush/Cheney-administrationen, vars cyniska inställning till människoliv har demoraliserat de amerikanska myndigheterna till den grad att de, trots omedelbar vetskap om den hotande flodvågen, inte brydde sig om att varna någon. Det är Bush och Cheney som är ansvariga för att allt mer av världens finansiella resurser styrs till den pågående gigantiska räddningsaktionen för dollarn. Två-tre miljarder dollar per dag skickas till USA för att hålla i gång USA:s konsumtion och spekulationsbubblor.

En ny, rättvis ekonomisk världsordning

För att vända bistandsflödena på ett långsiktigt hållbart sätt och för att undvika att återuppbyggnaden slås sönder av en global finanskris förorsakad av dollarkraschen, kräver vår insats att vi måste ta itu med hela den nuvarande, orättvisa världsordningen.

En ny, rättvis ekonomisk världsordning kan bara införas på ett möte där världens stora länder samlas. Förslaget, som måste diskuteras i bredast möjliga kretsar, kallas ett Nytt Bretton Woods och har lagts fram av den amerikanske ekonomen Lyndon LaRouche. Det gamla Bretton Woods möjliggjorde återuppbyggnaden efter andra världskriget. Västeuropas och Japans resurser styrdes till återuppbyggnaden med just de metoder som IMF nu förbjuder. Med ett Nytt Bretton Woods kan hela världen komma ur den hotande kollapsen av dollarsystemet och katastrofländerna kan återuppbyggas.

Då skulle länderna kunna lyftas ur den fattigdom som inneburit att man inte funnit det värt att inrätta varningssystem i Indiska oceanen, den fattigdom som gjorde länderna så beroende av turismen att de inte vågade störa turisterna med varningar som kunde vara falska.

Endast en ny, rättvis ekonomisk världsordning är en insats stor nog för att hedra minnet av katastrofens många offer.

Ulf Sandmark, partiledare

1 januari 2005

Det finns en utväg

Ur Helga Zepp-LaRouches uttalande: "Världen behöver en ny, rättvis ekonomisk världsordning!" :

1. G7-länderna måste tillsammans med Ryssland, Kina, Indien och andra länder genomföra en fullständig omorganisation av det hopplöst bankrutta världsfinanssystemet och besluta om införandet av ett Nytt Bretton Woods-system i Franklin D. Roosevelts tradition.

2. Inte bara Indonesiens och Somalias utan hela utvecklingssektorns skulder måste avskrivas, inte minst därför att de under alla förhållanden är omöjliga att betala.

3. Derivat- och valutaspekulationen, som enligt den senaste rapporten från Internationella regleringsbanken (BIS) har nått den otroliga omfattningen av 2 000 miljarder dollar (i siffror: 2 000 000 000 000 000), måste helt enkelt stoppas och förklaras olaglig genom överenskommelser mellan regeringarna. Det måste tas beslut om fasta växelkurser, så att spekulation mot länders valutor och ekonomier blir omöjlig.

4. Skapandet av nya krediter för produktiva investeringar måste tas bort från "oberoende", d.v.s. privata centralbankers kontroll och helt och hållet underställas suveräna regeringars kontroll.

5. Som ett led i den Nya Bretton Woods-överenskommelsen måste G7-länderna ge ut nya, produktiva krediter i storleksordningen två miljarder dollar resp. euro: krediter uteslutande för en produktiv, full sysselsättning inom ramarna för en utbyggnad av de eurasiska landbroarna, d.v.s. Eurasiens infrastrukturella integration.

6. För att sätta i gång det brådskande arbetet med att råda bot på underutvecklingen i stora delar av Asien, Afrika och Latinamerika inom ramarna för en utbyggnad av de eurasiska landbroarna som motorn i världsekonomin återuppbyggnad, måste det ingå en "Internationell utvecklingsbank" i överenskommelsen, som ställer minst 500 miljarder euro per år till förfogande för väldefinierade utvecklingsprojekt.

7. Lyndon LaRouche och den rörelse som bär hans namn har sedan början av 1970-talet utarbetat mycket konkreta utvecklingsprogram för såväl Afrika, Latinamerika, Stillahavsområdet, Indien, Mellanöstern som Eurasien, vilka tillsammans kan bilda den konkreta grunden för en ny, rättvis ekonomisk världsordning: genast!

Hela uttalandet finns på

www.nysol.se/schillerinstitutet/nbw/artiklar/natkathelga.htm

Kopiera och sprid detta flygblad! Hjälp till i kampanjen!

tel. 08-98 30 10 pg. 35 15 59-3 EAP

Onsdag 5 januari 2005 kl. 19.00, "The Deadly Crisis of International Relations".

Lyssna på Lyndon LaRouche när han mobiliserar motståndet mot Bush/Cheney-administrationen, vars fullständiga likgiltighet för människoliv återigen visades vid flodvågskatastrofen. Motståndet fokuseras också kring planerna på att kasta pensionärerna ut i fattigdom genom att stjäla pensionsfonderna i ett desperat försök att rädda dollarn. Det är detta motstånd som kan leda fram till en ny, rättvis ekonomisk världsordning. Talet direktsänds på internet, www.larouchepac.com, svensk tid kl. 19.00. Det går även att höra tidigare tal av LaRouche, på samma webbplats.